

PONi
NiMELTÄ

Spike

TAMMI • HELSINKI

Englanninkielinen nimi *My Little Pony, A Pony Called Spike*
HASBRO and its logo, MY LITTLE PONY and all related characters
are trademarks of Hasbro and are used with permission.
Copyright © 2021 Hasbro. All rights reserved.

Teksti Satu Heimonen
Kuvitus Anthony Conley
Kansi ja ulkoasu Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa 2021
ISBN 978-952-04-3363-5

1

LOHIKÄÄRMEILLÄ EI OLE SÖPÖYSMERKKIÄ

Ponyvillessa vietettiin iloisia söpöysmerkkikutsuja. Eräs pikku poni oli löytänyt erityistaitonsa ja saanut sen kunniaksi hienon söpöysmerkin: taikurinhatun ja taikasauvan.

– Vau! lohikäärme Spike ihasteli. – Tuollainen söpöysmerkki kelpaisi minullekin.

– Harmi vain, ettei lohikäärmeillä ole söpöysmerkkiä, Söpöysmerkkiklubin perustaja Apple Bloom pahoitteli. – Jos olisit poni, me auttaisimme sinuakin etsimään oman taitosi.

– Niinkö? Spike tuumasi ja rypisti sitten otsaansa mietteliäästi. Equestria oli täynnä taikaa, joten ehkä lohikäärmeestäkin voisi tulla poni.

2

VAIN YKSI PIENI TAIKA

Juhlien jälkeen Spike halusi jutella Twilight Sparklen kanssa. Prinsessa oli opiskellut taikuutta varsasta asti, joten lohikäärmeen muuttaminen poniksi olisi hänelle varmasti helppoa. Twilight ei kuitenkaan suostunut Spiken pyyntöön.

– Taikuuden kanssa ei pidä pelleillä, hän muistutti. – Olet upea ja ainutlaatuinen lohikäärme ja hyvä juuri sellaisena kuin olet. Älä ikinä unohda sitä.

– En, en, Spike tuumasi, mutta ajatus söpöysmerkistä ei jättänyt häntä rauhaan. Mitä enemmän hän asiaa pohti, sitä tärkeämmältä se tuntui. Jos hänestä ei tulisi ponia, hän ei saisi koskaan tuntea jännitystä söpöysmerkin etsimisestä tai iloa oman kutsumuksensa löytymisestä.

Onneksi Twilight ei ollut ainoa, joka osasi taikoa. Spike tiesi, kenen puoleen hänen kannattaisi kääntyä, vaikka matka olisi vaaroja täynnä...

3

SALAPERÄINEN VIHJE

Spike kiiruhti linnasta ja asteli suorinta tietä ikimetsään. Se oli hurja ja hämärä paikka, jonka uumenissa oli merkillisiä kasveja, kammottavia petoja ja kummallista taikaa.

Spike oli kuitenkin liian mietteissään pelätäkseen. Hän ei kuullut pensaiden kahahduksia tai huomannut pimeässä kiiluvia silmäpareja marssiessaan päättäväisesti tietäjäsepra Zecoran mökille.

– Kas, lohikäärme, ellen väärin nää, onko herännyt jotakin kysyttävää? seepra lorui, kun Spike saapui hänen luokseen.

– Tarvitsen vain yksinkertaisen taikaliemen, Spike selitti. – Sellaisen, joka muuttaa minut poniksi.

– Ei taikaa sellaista tehdä saa, joka turvan ja kaviot lahjoittaa, Zecora päivitteli.

– Mutta se on tärkeää! Spike anoi. – Minä tarvitsen söpöysmerkin. Kaikilla muillakin on sellainen. Mistä minä muuten voisın tietää, mikä on kutsumukseni?

– Elämä sen vain opettaa, pohdinnat turhat voit lopettaa, seepra lausui.

– Niinpä tietysti, Spike huokaisi. Vaikutti siltä, ettei hänestä tulisi koskaan ponia. – Kiitos kuitenkin neuvoista ja näkemiin.

Zecoran silmät tuikkivat, kun hän lausui Spikelle vielä toisen, varsin kummallisen, vinkin:

– Avoinna pidä silmät ja mieli, tiukasti kurissa herkkusuun kieli...

4

KIMALTAVA AARRE

Spike lähti kotiin päin pää pyörällä. Zecora oli viisas tietäjä, mutta mitä ihmettä hänen viimeiset sanansa olivat tarkoittaneet?

– Avoinna pidä silmät... Spike mutisi ja nosti katseensa. Silloin hän säpsähti, sillä lehvien takaa pilkisti salaperäinen luola, jota hän ei ollut aikaisemmin huomannut. Uteliaisuus vei voiton, ja Spike poikkesi reitiltään tutkimaan luolaa tarkemmin.

– Huhuu? pikku lohikäärme huhuili. Hän oli jo kääntymäisillään pois, kun pimeydessä välkähti jotain pientä ja kimaltavaa.

– Hirviöt eivät kimalla, Spike tuumasi ja hiipi peremmälle luolaan. Silloin hän huomasi seinämässä erikoisen jalokiven. Se hohteli kutsuvasti vihreän ja violetin sävyissä.

Spike irrotti jalokiven, ja hänen vatsansa murahti vaativasti. Lohikäärme oli jo oikeissa popsia herkkupalan, kun hän muisti Zecoran

sanat: kurissa pidä
herkkusuun kieli. Oliko
seepra tiennyt, että Spike
törmäisi salaperäiseen
jalokiveen? Zecoran mukaan sitä ei
saisi syödä, mutta miksei? Olikohan
siinä... taikaa?

Spike nosti
kämmenellään

kimmeltävän kiven kohti
aurinkoa ja lausui juhlallisesti
taikasanat: – Kivi hei, teepäs
minusta poni!

Jalokivi ei kuitenkaan suostunut
yhteistyöhön. Niinpä Spike vei
sen mukanaan linnaan ja kokeili
monenlaisia temppuja saadakseen sen

toimimaan. Hän hieroi sitä kuin
taikalamppua ja loruili kaikki
tuntemansa taikasanat, mutta
turhaan. Viimeiseksi illalla
Spike sujautti kiven tynnynsä
alle, vilkaisi ikkunasta
yötaivaalle ja kuiskasi
tähdille toiveen: – Kunpa
vain saisin olla poni...

5

MITÄ IHMETTÄ!

Aamulla Spike havahtui viileyteen. Linnassa oli
usein koleaa, mutta tänään hänen varpaansa
olivat suorastaan jäässä. Spike yritti vetää
jalkojaan takaisin peiton alle, mutta peitto oli
pienentynyt samoin kuin kori, jossa hän nukkui.
Vai oliko vika sittenkin jossain muualla?

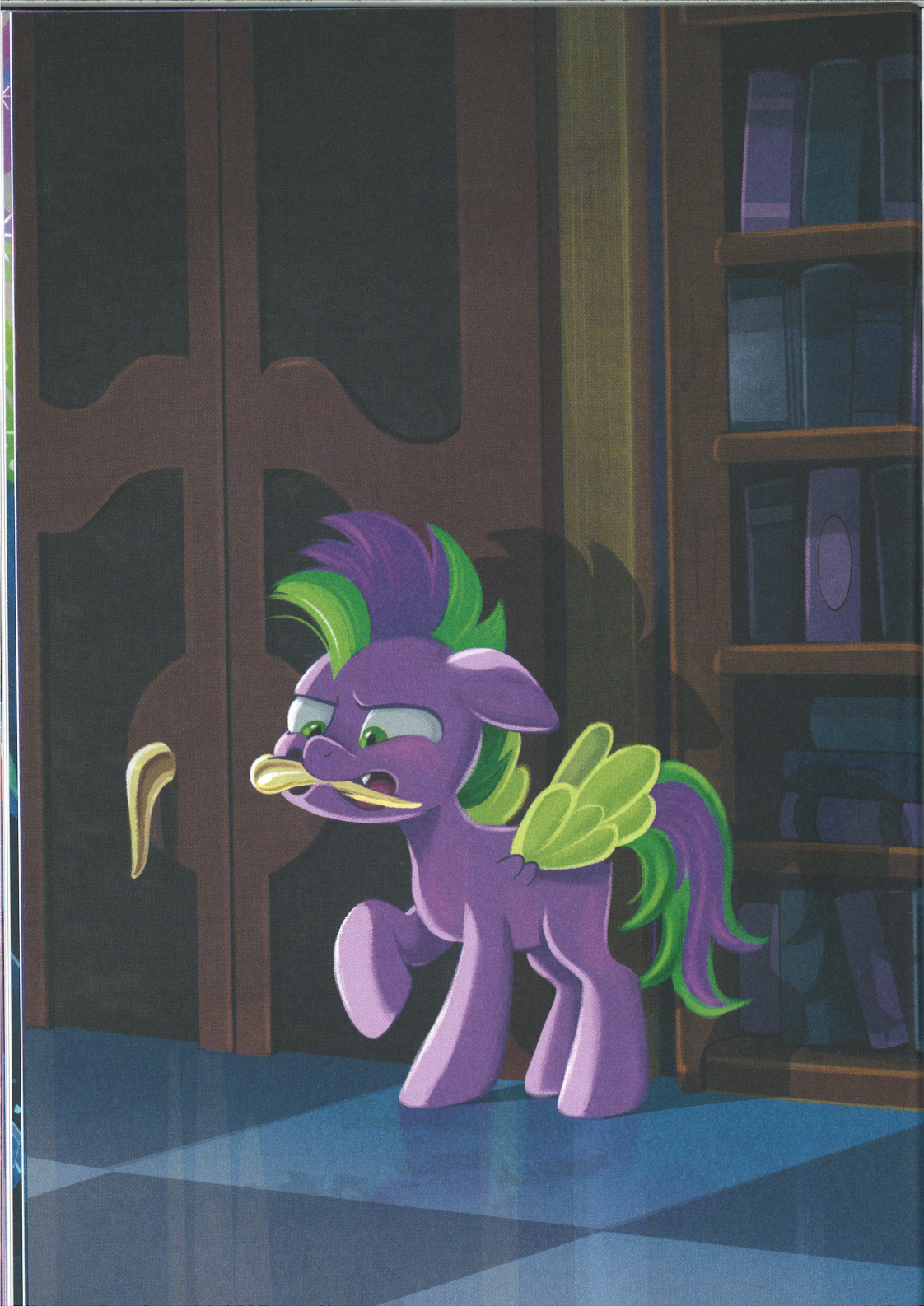
Spike oli vähällä räkäistä nähdessään pitkät,
violetit poninkoivet, jotka mitä ilmeisimmin
kuuluvat... hänelle itselleen!

Ei ihme, että hänen jalkojaan paleli: kori oli
aivan liian pieni ponille, joka hänestä oli tullut.

Ponille! Spiken teki mieli hihkua ilosta,
mutta Twilight Sparkle nukkui yhä, eikä Spike
halunnut herättää prinsessaa. Hän tahtoi ensin
tutustua kaikessa rauhassa uuteen, uljaaseen
ulkomuotoonsa.

Spike kohottautui varovasti jaloilleen ja otti ensimmäiset haparoivat poniaskeleensa kieli keskellä suuta. Vaikka jalkoja oli maassa neljä kahden sijaan, ei hän ollut koskaan tuntenut oloaan huterammaksi.

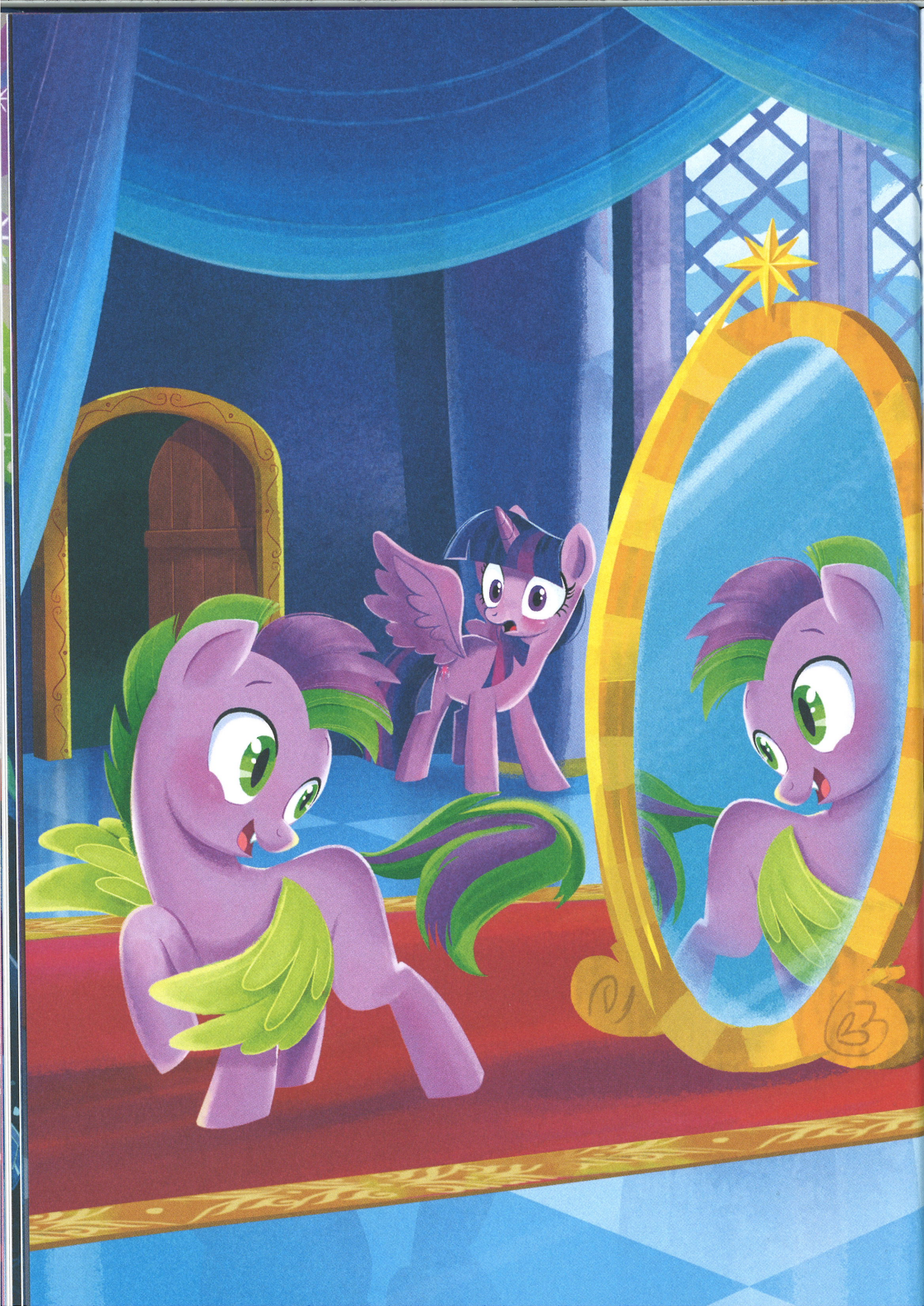

Spike siirsi yhtä jalkaa kerrallaan, kunnes oli ovella. Mutta kuinka sen saisi auki? Hän mietti hetken ja tarttui sitten ovenripaan hampaillaan inhosta irvistäen.

Spike ei kuitenkaan halunnut valittaa. Olihan hänen toiveensa vihdoin toteutunut.

Spike sulki oven perässään ja kopisteli riemukkaasti käytävää pitkin valtaistuinsaliin. Ravaaminen ei ollutkaan hankalaa, kun antoi jalkojen vain liikkua omalla painollaan.

Spike kiiruhti heti peilin eteen ja henkäisi ihastuksesta nähdessään kuvajaisensa. Hän oli niin lumoutunut, ettei tajunnut Twilightin heränneen kavioiden kopinaan. Vasta kauhistunut kiljahdus sai Spiken huomaamaan prinsessan ovensuussa. Selitettävää olisi melkoisesti...

6

TUTKIMUKSIA KIRJASTOSSA

– Spike! Oletko se sinä? Twilight Sparkle huudahti ja lähestyi Spikea silmät lautasina.

Spike nyökkäsi ylpeänä ja pyörähteli peilin edessä. Hänellä ei ollut vielä söpöysmerkkiä, eikä hän malttanut odottaa, että pääsisi sitä etsimään.

Twilightin ajatukset eivät kuitenkaan kulkeneet samaa rataa.

– Miten ihmeessä sinusta tuli poni? prinsessa hätäili. – Ja miten taian voi peruuttaa?

– Minua pikemminkin kiinnostaa, miten löydän söpöysmerkkini, Spike intoili. – Te ystävät varmasti autatte minua?

– Spike, lupaan auttaa sinua vain, jos kerrot, kuka taian takana on, Twilight sanoi ja yritti piilottaa huolensa.

– Hyvä on, Spike myöntyi. – Kiltti pieni jalokivi toteutti toiveeni. Löysin sen eilen ja sujautin tyynyni alle, ja tadaa, tässä sitä ollaan!

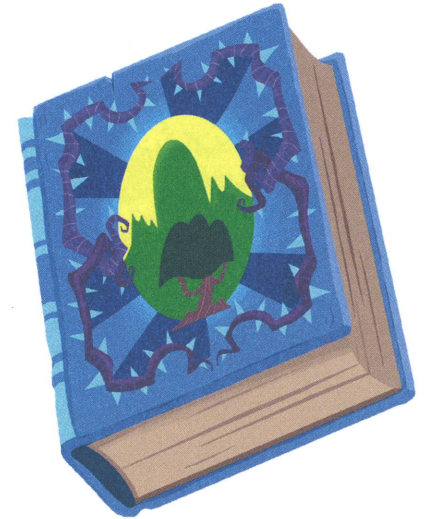
– Aikamoinen sattuma, Twilight sanoi epäilevästi. – Voisitko hakea kiven minulle, niin tutkin sitä hieman kirjastossa?

Spike teki työtä käskettyä, ja aikansa vanhoja, kellastuneita opuksia tutkittuaan Twilight löysi vastauksen kauhtuneesta kirjasta nimeltä ”Ikimetsän ihmeet ja kummastukset”.

– Tämä on toden totta harvinainen toivomuskivi, Twilight hämmästeli.

– Kirjassa sanotaan, että lumous haihtuu vasta, kun sitä ei enää tarvita. Mitä se tarkoittaa?

– Ei aavistustakaan, Spike sanoi. – Mutta toivomuskiven lumous ei saa vielä haihtua. Jotakin tärkeää puuttuu yhä, nimittäin söpöysmerkki!

7

IHANA, IHANAMPI RARITY!

Spike puhkui innosta suuren seikkailunsa kynnyksellä. Twilight oli luvannut auttaa häntä etsimään söpöysmerkkiä, ja he aikoivat suunnata söpöysmerkkiklubilaisten kerhotalolle. Pikku ponit takuulla rohkaisivat Spikea kokeilemaan niin matonkudontaa, rullahiihtoa kuin hevosenkengänheittoakin.

– Ajattele, jos erikoistaitoni onkin harvinaiset jalokivet, Spike henkäisi.

– Hyvin mahdollista, Twilight huokaisi. – Ehkä voisit kysyä Raritylta vinkkejä.

Silloin Spike huomasi, että heitä vastaan asteli kaupungin tyylikkään poni, jonka söpöysmerkissä säkenöi kolme timanttia. Puna levisi Spiken poskille, sillä hän oli ihailut Raritya iät ja ajat. Mitähän Rarity pitäisi hänen uudesta tyylistään?

Spike jättäytyi Twilightin taakse ja peilasi itseään kadun varren puotien ikkunoista. Hän nosteli ryhdikkäästi kavioitaan, pörhisteli

siipiään ja... Spike oli pudottaa silmänsä
nähdessään jotakin kertakaikkisen kauheaa!
Hänelle oli ilmestynyt söpöysmerkki: Rarityn
kuva ja kolme vaaleanpunaista sydäntä.

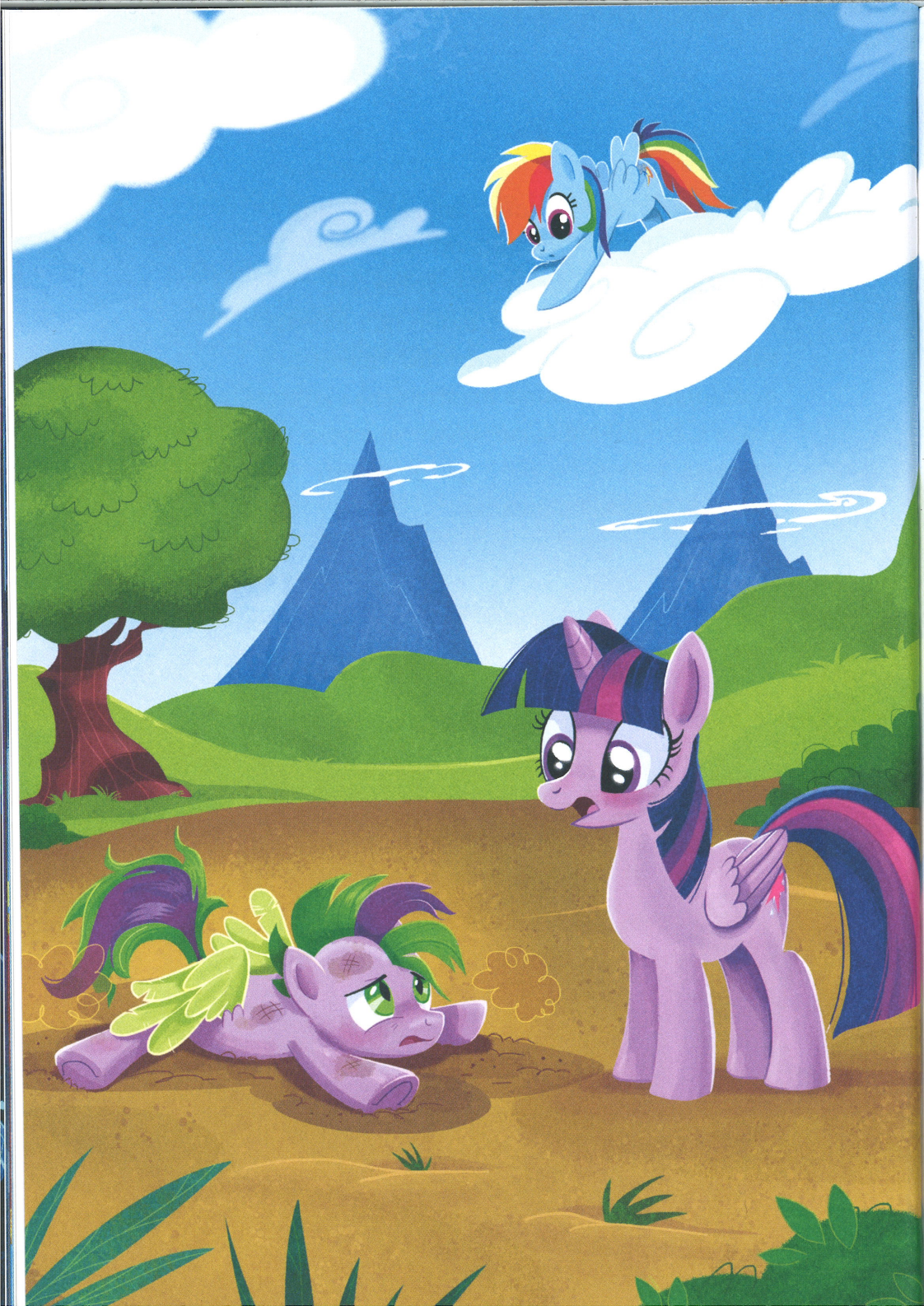
– Hei Twilight! Spike kuuli Rarityn jo
huikkaavan. – Kuka uusi ystäväsi on?

Spike henkäisi kauhusta ja alkoi peruuttaa,
minkä kintuistaan pääsi. Miksi hänelle oli
tupsahtanut Rarityn kuva söpöysmerkiksi?
Miten ponikaunotar saattoi olla hänen
kutsumuksensa, ja miten hän selittäisi asian?

Ei, Rarity ei missään nimessä saisi nähdä
merkkiä. Spiken oli paettava!

Päästyään kulman taakse Spike teki
äkkikäännöksen ja keksi, miten hän pääsisi
tukalasta tilanteesta: hänen olisi lennettävä
mahdollisimman kauas ihastuksensa kohteesta.
Spike kiihdytti laukkaan, levitti hulppeat
siipensä, kohosi ilmaan... ja tumpsautti
päistikkaa takaisin maahan.

8

UUSI SUUNTA

– Voi ei, miten onneton pyrähdys se oli! Spike tuskaili ja ravisteli tomua hienoista mutta hankalista pegasossiivistään. Ne olivat omituisen huterat, ja niistä kuului kummallista suhahtelua. Kunpa hän vain osaisi käyttää niitä edes puoliksi yhtä hyvin kuin lentotaituri Sähikäiset. Hänen olisi nimittäin pakko päästä pakoon ennen kuin Twilight ja Rarity näkisivät hänet.

– Siinähan sinä olet! Twilight Sparkle kuitenkin huudahti samassa, ja Spike kohotti varovasti katseensa. Mikä helpotus: Rarity ei ollut Twilightin seurassa! – Mihin sinä oikein katosit?

– E-en mihinkään, Spike naurahti. – Minä vain kokeilin, olisiko peruuttaminen tai lentäminen erikoisalaani, mutta selvästikin minun kannattaa pysytellä maan tasalla.

– Tuskinpa vain! kuului silloin yläilmoista, ja Rainbow Dash laskeutui heidän viereensä.

– Kuka sitten oletkin, sinun paikkasi on tuulten teillä. Senhän näkee jo söpöysmerkistäsi.

– Häh? Spike huudahti ja vilkaisi taaksepäin. Hänen peppuunsa oli toden totta putkahtanut kuva tyylikkäistä lentolaseista. Sellaisista, joita ammattilentäjät käyttivät. Oliko Rarity-söpöysmerkki ollut pelkkää kuvitelmaa tai

hätäntynyttä harhaa? Niin sen täytyi olla. Uusi söpöysmerkki tuntui paljon sopivammalta, ja innostus valtasi taas Spiken mielen.

– Hei, sinä näytät jotenkin tutulta, Rainbow Dash pohdiskeli ja kavahti taaksepäin tajutessaan tuijottavansa poniksi muuttunutta Spikea.

– Ei hätää! Twilight rauhoitteli. – Spike vain testailee, minkälaista olisi olla poni. Toivomuskiven taika raukeaa, kunhan hän löytää kutsumuksensa.

– Mutta hänhän löysi sen jo! Rainbow Dash intoili. – Ehkä hänen täytyy seuraavaksi vain päästä käyttämään taitoaan. Olen juuri matkalla Sähikäisten harjoituksiin. Mitä jos lähtisit mukaani? Siitä tulee hauskaa!

9

ILMOJEN HALKI

Twilight katseli huolestuneena sivusta, kun Rainbow Dash neuvoi Spikelle parhaita lentoniksejään. Kymmenien mahalaskujen jälkeen pegassosiivet alkoivat vihdoinkin kantaa, joten Spiken oli aika osallistua ensimmäisiin harjoituksiinsa. Tuoreesta ponista tuntui perin pätevältä, kun hän pukeutui Sähikäisten univormuun.

– Toivottavasti en muutu takaisin lohikäärmeeksi ensimmäisen silmukkani jälkeen, Spike huokaisi, kun ponit astelivat ylväinä harjoituksiin.

– Tuskinpa vain, Rainbow Dash tuumasi.
– Söpöysmerkin löytymisessä parasta on nauttia omasta taidostaan. Ja kuka muka on sanonut, ettet voisi harrastaa taitolentämistä lohikäärmeenäkin? Me lentomestarit tiedämme, ettei taivaskaan ole rajana!

Ystävän innostus tarttui, ja pian Spike sai huomata, että innostusta toden totta tarvittiin. Vaikka lentotaito oli Spiken erityislahja, lentäminen tuntui kaikkea muuta kuin helpolta. Sähikäisten oli määrä suhahtaa ilmaan siistinä rivistönä, mutta Spike jäi auttamatta jälkeen muista. Käännöksissä Spike menetti aina tasapainonsa ja onnistui jopa kompastumaan ilmakuoppaan. Ensimmäinen kuperkeikka tömäytti Spike-paran maahan Twilightin eteen.

– Ei kai sattunut? prinsessa hätäili.

Spike pudisti päätään, mutta pettymys oli kavioin kosketeltavaa.

– Ehkä söpöysmerkissäni ei ollutkaan lentolasit vaan sukelluslasit? Spike ehdotti hetken mietittyään ja kiskoi lentopuvun yltään.

Silloin ystävät henkäisivät yhtä aikaa: söpöysmerkki oli kadonnut.

10

JAUHOJA JA TÄHTIPÖLYÄ

Sana Spiken ponitaiasta levisi, ja pian söpöysmerkkiklubilaisten kerhotalolla kokoontui suuri ystävien joukko. He ihmettelivät yhteen ääneen Spiken uutta ulkomuotoa. Rarity kehui Spiken pirteää pystyharjaa ja raidallista häntää, ja Fluttershy ihasteli hänen hienosti viuhuvia siipiään. Eniten kiinnostusta herätti kuitenkin kertomus Spiken mystisestä söpöysmerkistä, joka oli ensin ilmestynyt ja sitten kadonnut.

– Nousitko maagisesti ilmaan, kun sait söpöysmerkkisi? Apple Bloom uteli ja muisteli hetkeä, jolloin söpöysmerkkiklubilaiset olivat vihdoinkin saaneet omansa.

– Kimalsiko ympärilläsi tähtipölyä? Scootaloo tahtoi tietää.

– Puhkesitko laulamaan, niin kuin meille kävi? Sweetie Belle kysyi.

– Mitään noista ei tapahtunut, Spike tunnusti. – Söpöysmerkki tuli ja meni yhtä huomaamattomasti.

– Onkohan sinulla söpörokko? Apple Bloom huolestui, mutta Twilight pudisti päätään.

– Tämä on toisenlaista taikuutta, prinsessa muistutti. – Ponimaailman lait eivät päde. Ehkä Spike saa pysyvän merkin vasta sitten, kun hän löytää lahjoistaan sopivimman.

– Minä tiedän, mikä söpöysmerkki tarttuu häneen kuin liisteri! Pinkie Pie kiljahti. – Tulkaa, niin näette!

Spike ja ystävät seurasivat Pinkie Pieta Sokeripalaan.

– Sinä olet aina ollut taitava leipuri, joten pyöräytähän meille herkulliset muffinssit, Pinkie Pie kehotti ja nosteli Spiken eteen kippoja, kuppeja, sokeria ja jauhoja.

– Saatkohan söpöysmerkiksesi desilitramitan vai taikinapaakun?

Kaikki katsoivat innostuneena, kun Spike alkoi leipoa, mutta mitään ei tapahtunut.

– Tuota noin, Spike rykäisi. – Vaikuttaa siltä, ettei leipominen ole erityistaitoni, ja oikeastaan toivoisinkin jotain jännittävämpää. Vaaroja, rohkeutta, suuria seikkailuja... No, mikä nyt tuli?

Kaikki tuijottivat Spikea suu auki, ja silloin hän arvasi uuden söpöysmerkin ilmestyneen. Eikä se ollut mikään lempeä leipomus vaan ällistyttävä Ikimetsän peto: tähtipölystä syntynyt jättimäinen karhu Ursa major.

– Vau, Ikimetsä kutsuu minua! Spike huudahti ja jätti taikinan vatkaamisen sikseen.

– Tiesinhän, että minut on luotu seikkailemaan.

11

SUURI KUIN VUORI

– Hidasta vähän, Spike! Twilight Sparkle huudahti ja kiihdytti Ikimetsää kohti nelistävän Spiken vierelle. – Juttelisit Fluttershyn kanssa ennen kuin menet herättämään arvaamatonta jättikarhua.

– Mutta tämä on minun söpöysmerkki-seikkailuni! Spike intti.

– Totta, mutta haluan, että selviät siitä yhtenä ponina, Twilight muistutti.

Spike hidasti vauhtiaan ja suostui kuuntelemaan, mitä hänen kintereillään kiiruhtavalla Fluttershylla oli sanottavanaan.

– On hienoa, jos salaperäiset otukset ovat erityisalaasi, mutta taito ei putkahda kenellekään tuosta vain, Fluttershy muistutti. – Eläimistä täytyy tietää paljon, ja niitä täytyy tarkkailla ensin kauempaa. Tunnetko esimerkiksi yhtään tuutulaulua, jonka avulla voit tarvittaessa vaivuttaa tähtikarhunpoikasen uneen?

– Laulun? Spike älähti ja pysähtyi. – Pitääkö minun laulaa?

– Pitää, jos karhunpoikanen on riehakkaalla tuulella. Vain rauhallinen tuutulaulu saa sen

rauhottumaan. Se on pienen vuoren kokoinen pallero, joten...

– Vuoren! Spike huudahti, ja samassa muut alkoivat osoitella hänen söpöysmerkkiään.

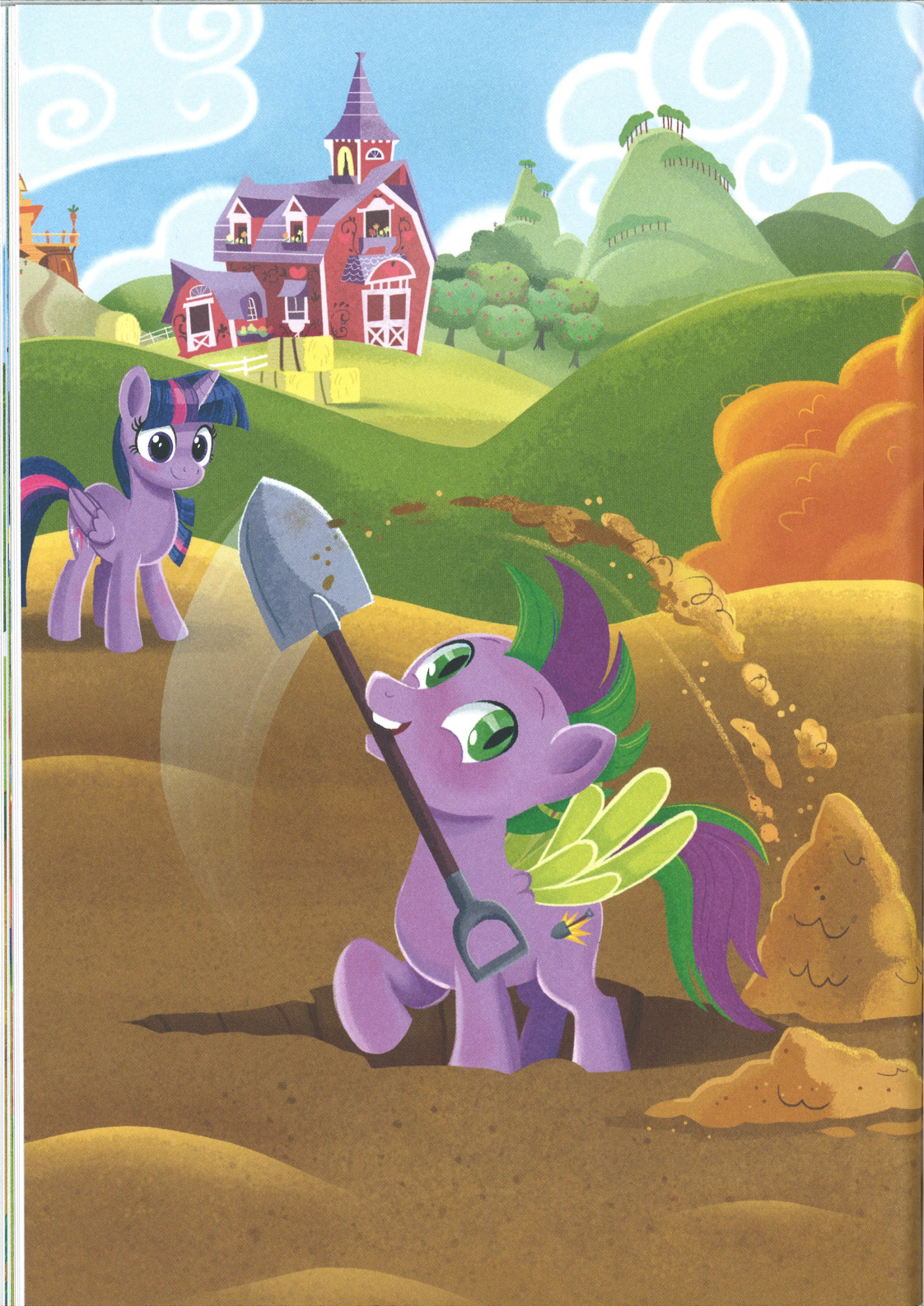

Se haalistui haalistumistaan, kunnes lopulta katosi kokonaan.

– Olisihan tämä pitänyt arvata, Spike harmitteli. – Ei minusta ole kesyttämään karhuja. Turhaan minä varmaan haaveilen jännittävistä seikkailuista ja suurista aarteista.

– Tai sitten et! Apple Bloom huudahti.

– Uudessa söpöysmerkissäsi komeilee lapio, joten söpöysmerkkijahtimme muuttui juuri aarteenetsinnäksi!

12

KAVIOT MULTAAN

Ystävykset kiiruhtivat Omppulan omenatarhalle, ja Applejack ojensi Spikelle jämerän lapion.

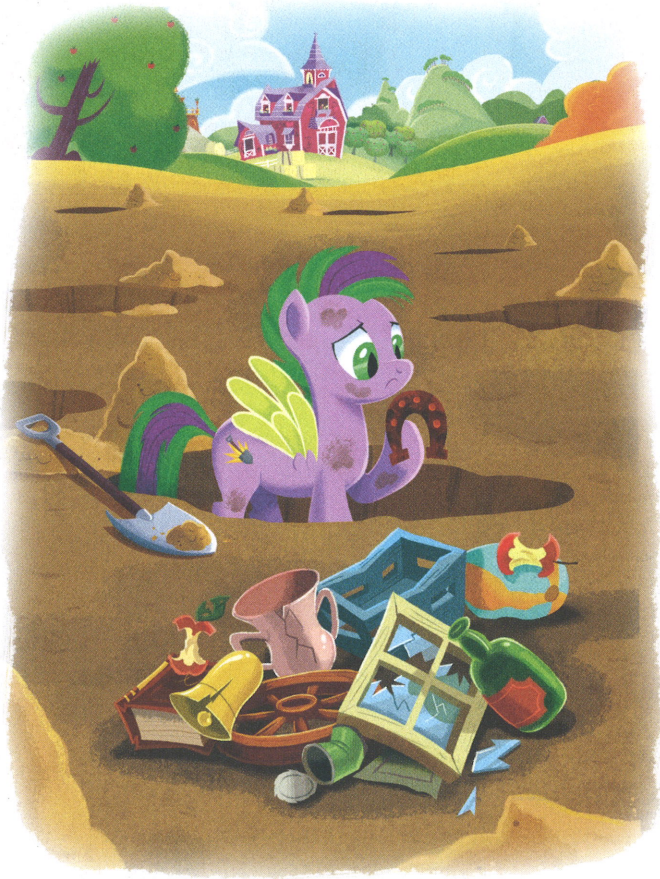
– Öh... Millä... tai siis miten minä lapioin ilman käsiä? poni ihmetteli.

– Helposti! Tartut lapion varteen hampaillasi, asetat kärjen maahan ja polkaiset etukaviolla sen syvemmälle, Applejack neuvoi. – Helppoa kuin heinänteko.

Kaikki kerääntyivät Spiken ympärille ringiksi ja katsoivat kiinnostuneina, kun Spike kaivoi ensimmäisen kuopan. Aarretta ei löytynyt. Niinpä Spike kaivoi toisen kuopan aivan ensimmäisen viereen. Sitten kolmannen ja neljännen.

– Hampaani ja kavioni väsyvät, Spike mutisi.
– Voisitteko vähän auttaa?

Ystävät vakuuttivat, että yhdessä aarre löytyisi tuota pikaa. He kaivoivat pihaa

kavioillaan, kunnes se oli täynnä kuoppia. Saaliiksi kovasta työstä he saivat kuitenkin vain ruosteisen hevosenkengän ja monenlaista arvotonta roinaa. Mikä pahinta, söpöysmerkki haalistui taas kerran ja katosi näkymättömiin.

13

SUURIA UNELMIA

Spike huokaisi ja riiputti onnettomana päätään. Söpöysmerkin etsiminen alkoi tuntua painajaiselta.

– Ehkä minun kohtaloni on jäädä paljaspeppuiseksi ponivarsaksi ikuisiksi ajoiksi, hän huokaisi.

– Höpsis! Apple Bloom lohdutteli. – Mitä enemmän söpöysmerkin eteen näkee vaivaa, sitä ihanammalta oman kutsumuksen löytyminen tuntuu.

Muistatko, miten kauan me söpöysmerkki-klubilaiset jouduimme odottamaan omiamme? Enkä vaihtaisi päivääkään pois.

– Unohda kiire, Sweetie Belle opasti. – Sinulla on nyt elämäsi tilaisuus kokeilla, mitä ikinä haluat. Nauti siitä ja uskalla päästää unelmasi valloilleen!

Spike sulki silmänsä ja pohti, miten hienoa olisi näytellä elokuvassa tai matkustaa avaruusraketilla Kuuhun. Tai mitä, jos Spikesta tulisikin koko Equestrian kuningas?

– Tuota, mitä jos unelmoisit sittenkin vain yhdestä asiasta? Scootaloo keskeytti Spiken ajatukset.

– Kuinka niin? Spike ihmetteli. Sitten hän katsoi taaksepäin ja huomasi uusimman söpöysmerkkinsä, muhkean kruunun.

– Äsken siinä oli raketti ja kuunsirppi, Sweetie Belle kertoi.

– Ja sitä ennen videokamera ja pätkä filmiä, Apple Bloom jatkoi.

Spiken valtasi pahaenteinen ajatus, jonka Twilight puki sanoiksi:

– Niinpä tietenkin! prinsessa huudahti.

– Kyseessä on toivomuskivi, joten söpöysmerkkisi

ilmentää toiveitasi, ei kutsumustasi. Mitä ihmettä me nyt teemme? Raukeaako taika vasta, kun matkustat Kuuhun tai sinut kruunataan kuninkaaksi?

– Ei aavistustakaan, Spike huokaisi. – Mutta tiedän erään, joka voi auttaa meitä...

14 OIVALLUKSEN HETKI

Pian koko poniletka marssi Spiken vanavedessä Ikimetsän syövereihin. Spike tunnusti käyneensä Zecoran luona aikaisemmin.

– Minusta tuntuu, että Zecora halusi, että löytäisin toivomuskiven, Spike kertoi. – Hän ehkä halusi, että oivaltaisin jotakin tärkeää, mutta olen vain entistä hämmentyneempi.

– Älä sure, Twilight Sparkle lohdutti ystäväänsä. – Söpöysmerkit ovat aiheuttaneet huolta meille muillekin, mutta kaikki kääntyy vielä parhain päin.

Spike ei kuitenkaan tuntenut oloaan yhtään viisaammaksi vielä silloinkaan, kun he astuivat Zecoran mökkiin.

– Tervehdys, poni uutukainen, joko ratkaisit merkin arvoituksen? Zecora kysyi ja jatkoi erikoisen liemen hämmentämistä padassaan.

Spike rykäisi hämillään. – No, en. Minua vain kaduttaa. Olit oikeassa, kun sanoit, että omaa kutsumusta on turha hoputtaa. Taisin vain haluta söpöysmerkin niin kovasti, etten edes miettinyt, haluaisinko oikeasti olla poni. En minä haluaisi oikeasti Kuuhunkaan tai kuninkaaksi.

Twilight henkäisi helpotuksesta. – Mitä sinä sitten haluat kaikkein eniten?

– Olla taas oma itseni, Spike sanoi.

– Poninakin on kivaa, mutta minusta olisi ihanaa palata lohikäärmeeksi. Tahdon hönkäillä tulta, lentää omilla siivilläni, auttaa sinua kirjeenvaihdossa, popsia jalokiviä, leipoa herkkuja, hoitaa lemmikkejänne ja tehdä kaikkia niitä asioita, joita rakastan. Minusta tuntuu, että se jos mikä on kutsumukseni.

Silloin Spiken ympärillä alkoi väreillä maagisesti. Hän nousi ilmaan ja hohti taianomaista valoa. Mutta kun hän taas laskeutui mökin lattialle, hänellä ei ollut söpöysmerkkiä. Eikä hän ollut enää edes poni, eli hänen toiveensa oli toteutunut. Kotimatalla ponien rinnalla marssi kahdella jalalla onnellinen pikku lohikäärme.

15

JUHLA- TUNNELMISSA

Seuraavana päivänä Sokeripalassa vietettiin taas söpöysmerkkijuhlia, ja ensimmäistä kertaa koskaan ne järjestettiin lohikäärmeelle. Vaikka Spike ei ollut enää poni eikä hänellä ollut söpöysmerkkiä, muiden mielestä hän oli ehdottomasti juhiansa ansainnut.

– Vai mitä, että söpöysmerkin saaminen on mahtava hetki ponin elämässä? Apple Bloom tuumi.

– Niin on, ja lohikäärmeen myös, Spike vahvisti. – Tajusin, ettei merkki itsessään ole merkityksellinen,

vaan oivallus sen takana. Minun kuuluu olla juuri minä, ja arvatkaapa, mitä minun täytyy tehdä juuri nyt? Spike kysyi, mutta ennen kuin kukaan ehti vastata, hän pisteli hohtavan toivomuskiven poskeensa ja röyhtäisi tyytyväisenä. – Minun oli parasta syödä tuo kivi, etten enää koskaan toivoisi mitään yhtä pöhköä.

Ponit nauroivat ja hurrasivat yhteen ääneen.

– Eläköön Spike! Lohikäärme nyt ja aina!